

Badacsonyi Lajos

Rekviem

„Mint Atlantisz, a rég elsüllyedt ország,
Halljátok?”

/Reményik Sándor/

Kedves olvasóm, nem véletlen az idézet, mert olyan világról szeretnék még hírt adni - mielőtt végleg elsüllyed a feledés óceánjában- amilyen ma már el sem képzelhető!

Július vége, tombol a nyár és az őzek szerelme.

Számomra ünnep a mai nap, hiszen születésem-gyermekkorom helyszínén járok ismét és vadászhatok a sors különös kegyéből.

Mert hogyan is gondolhattam volna negyvennyolc évvel ezelőtt, mikor elköltöztünk szüleimmel, hogy erre is sor kerül majd egyszer. Mert ahol születtem, és ahova születtem, világtól elzárt kis pusztán, szegénynél is szegényebb de lelkileg nagyon gazdag családba- miközben „a nemzetközi helyzet és az osztályharc fokozódott” és hirtelen azon vettük észre magunkat, hogy osztályidegenek vagyunk- ez elképzelhetetlen lett volna.

A levelek címezése is így szólt: Endréd puszta, utolsó posta/up./ Mikosszéplak.

Én ugyan nem törődtem még ilyen jelentéktelen ügyekkel akkor, sokkal fontosabb dolgaim voltak, mint például az egri vár megvédése a gaz török ellen, vagy Cora és Alice óvása a vérszomjas huronoktól... És mindezek a körülöttem lévő erdőkben, tavaknál, mezőkön. Most, negyvennyolc év után itt ülök egy hatalmas öreg tölgy ágai közé épített lesen, a széplaki erdőszélen. Előttem a táj melyről oly sokszor álmodtam és távolabb a kis major a Puszta, azaz csak a helye! Benőtte az erdő!

Akkor "gyalogutak fehér pántlikái" vezettek a környező falvakba Csehimindszentre ahova iskolába jártunk, Mikosszéplakra, Tóti majorba. Mellékesen jegyzem meg, hogy iskolába gyalog jártunk télen-nyáron, földúton olyan öt-hat kilométeres távolságra és az istennek se betegedtünk meg, hogy ne kelljen menni.

Hazafelé még kikapcsolódásként rohangáltunk a hullámszó, májusi gabonatáblákban és azt képzeltük, hogy az a Tenger.

Este aztán petróleumlámpák gyenge fényénél megírtuk a másnapi házi feladatokat, olvastunk de, nem sokáig, mert kevés volt a petróleum, amit mi csak petromnak mondtunk.

Télen beültünk a felnőttek közé a régi uradalmi istálló takarmányosába és szájatva hallgattuk az öregek történeteit a ferencjósok első nagy háborújáról, aztán a szüleinket a maguk már másodikként nevezett háborújáról, becsületről, helytállásról...

Emlékszem egy régi versre, amit az egyik öregtől hallottunk, a néhai doberdói „dekungba” kényszerített öreg huszárról, akit kitüntetni jött a vezérezredes és hosszan méltatta neki az új haderőnemet, a gyalogos bakát, aki világot hódít egymaga. Az öreg huszár egyetértően bólogatott, de amikor a végén megkérdezte a vezérezredes úr, így felelt: „... és ha újra kezdhethé, mely ezrednél szolgál? Jelentem alássan hetes huszároknál!”

Történeteket a „felszabadító szovjetekről”, amelyek sehogyan sem hasonlítottak az iskolában hallottakra. A sebesült orosz katonáról az omszki Rogyionov Péterről, aki felépülése alatt a majorban teljesített könnyebb szolgálatot és valódi barátokat talált, akikkel együtt jártak orvvadászni.

Hallgattuk az egyetlen „néprádió” az Aranycsapat döbbenetes vereségét a németektől. Megtapasztaltuk a fegyvert kereső ávosoktól való félelem megalázó, nyomorult érzését, majd 1956 néhány nagyszerű napjának felemelő élményét.

Aztán a kolhozosítással kihúzták a földet a pusztai emberek lába alól. Eltűntek a gyalogutak, elmentek az emberek a „Puszták Népe” utolsó mohikánjai. Lépteik nyomát eső mosta, szél fújta és benőtte az erdő. A major helyén kis erdő, remiz nőtt fel...

Másnap hajnalban, csodálatos csillagos ég alatt már a kis erdő sarkánál álló magaslesen vártam a hajnalhasadást. A suta hívó hangjára erős sötét agancsú fiatal bak jött be nagyon közel a leshez. Szép volt büszke és szabad, mint gyermekkorom elképzelt világa...

Közben a távolabbi kukoricásból disznókonda váltott be a major területére. Hirtelen elhatározással leszálltam a lesről és jó széllel, Riki kutyámmal bementem a disznók után. Nem kellett sokáig mennem hamar elértem a kondát amint nyugodtan turkálgatva, keresgélve haladtak előttem.

Alkalmas pillanatban az egyik hátranéző süldőt meglőttem, helyben maradt.

A következő percekben az emlékek és érzések olyan viharát éltem át melynek leírására nem is vagyok képes. Megérdemeltem a sorstól ezt a felejthetetlen ajándékot? Nem tudom. Az emlék megmaradt, úgy éreztem a kör bezárult. Hazaértem.

Teskánd, 2009-03-24.